

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2024.

«ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ»

Απόδοσις των θεοφανείων.

Των εν Σινά και Ραϊθώ

αναιρεθέντων πατέρων

έτος 17^ο Τεύχος 702

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Εφεσ. 4,7-13) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«...μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού.» (Εφεσ.4,13)

Στην Εκκλησία διαβάζεται το Ευαγγέλιο κι ο Απόστολος. Δεν υπάρχει αγιαστική πράξη στην Εκκλησία χωρίς τα αναγνώσματα αυτά. Το **Ευαγγέ-**

λιο είναι η υπογραφή του Θεού. Ο Απόστολος είναι η σφραγίδα της Εκκλησίας. Όσα γίνονται στην Εκκλησία έχουν την εγκυρότητα του Χριστού. Ό,τι πιστεύουμε σήμερα οι ορθόδοξοι χριστιανοί, όλα στηρίζονται στην Καινή Διαθήκη. Δεν υπάρχει Εκκλησία χωρίς Αγία Γραφή. Δεν υπάρχει Αγία Γραφή χωρίς Εκκλησία. Διαβάζεται ο Απόστολος στην σύναξη της Εκκλησίας, για να φανεί η παράδοση του Ευαγγελίου, η συνέχεια του Χριστού και του απολυτρωτικού Του έργου. Ο Ιησούς Χριστός παραδίδει τη σκυτάλη του λόγου και του έργου Του στους Αποστόλους. Η σκυτάλη είναι ο ματωμένος Σταυρός Του. Αυτός γίνεται λόγος κι έργο των Αποστόλων και όλων των αγίων. Ο Παύλος μάς λέγει: **« και αυτός έδωκε τους μεν Αποστόλους, τους**

δε προφήτας, τους δε ευαγγελιστές, τους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς καταρτισμόν των αγίων εις έργον διακονίας..» (Εφεσ.4,11). Το Ευαγγέλιο γίνεται Απόστολος, ο Χριστός γίνεται Εκκλησία, το στόμα του Χριστού γίνεται στόμα των Αποστόλων, η Αλήθεια γίνεται παράδοση. Αυτό που αληθινά έζησε και είπε ο Χριστός, παραδίνεται ως πίστη και ζωή στους Αποστόλους. Η Παράδοση δεν είναι καινούριες αποκαλύψεις. Είναι αυτή η ίδια η Αλήθεια του Χριστού, όπως μεταδίδεται και ερμηνεύεται ανά τους αιώνες μέσα στην Εκκλησία. Αν κάτι μέσα στην Εκκλησία λέγεται μεν παράδοση, αλλά δεν στηρίζεται στο Ευαγγέλιο και τον Απόστολο, δηλαδή στο Χριστό και τους Αποστόλους, τότε δεν είναι ιερά παράδοση. Λέγει ο Παύλος: « **Εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου, ό παρέδωκα υμίν, ότι ο Κύριος Ιησούς εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ειπε, λάβετε φάγετε...**» (Α΄ Κορ.11,23).

Χρειάζεται, λοιπόν, να ακούμε στις λατρευτικές μας συνάξεις το Ευαγγέλιο και τον Απόστολο. Ο αναστημένος Κύριος περπατάει μέσα στους αιώνες με τα πόδια των Αποστόλων. Διδάσκει με το στόμα των Αποστόλων. Θαυματουργεί δια μέσου των Αποστόλων. Οι Απόστολοι, οι άγιοι, οι χριστιανοί συνεχίζουν τη θεανθρώπινη πορεία του Χριστού, για να μεταμορφώσουν τον κόσμο. Ο Χριστός είναι το πλήρωμα. Όλα στον κόσμο είναι ατελή. Και φυσικά όλοι οι άνθρωποι είναι ατελείς. Ένας είναι ο τέλειος, ο Ιησούς Χριστός. Όλοι μας έχουμε κενά. Προπάντων έχουμε το κενό της αδυναμίας, το κενό της αμαρτίας και το κενό της εξουσίας. Ένας μόνο δεν έχει κανένα κενό, είναι ο παντοδύναμος Κύριος. Πότε άραγε η ματαιότητα της ζωής θα μάς προσγειώσει ν' αναγνωρίσουμε το μεγαλείο του Χριστού και να προσκυνήσουμε με πίστη και ταπείνωση το μεγαλείο του Χριστού; Με μεγαλειώδη τρόπο ο Παύλος διακηρύττει τη διπλή πληρότητα του Χριστού, τις δυο φύσεις στο ένα και το αυτό πρόσωπο, στον Ιησού Χριστό: « **Εν αυτώ κατοικεί παν το πλήρωμα της θεότητος σωματικώς**» (Κολασ.2,9). Εκείνο που μάς συγκινεί ιδιαίτερα, ως προς το πλήρωμα του Χριστού, είναι η αγάπη Του. Ο Χριστός είναι το πλήρωμα της αγάπης. Ως προς την ουσία, είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ως προς την αγάπη είναι τέλειος Σωτήρας, ο Σωτήρας του κόσμου. Πόσο μάς αγάπησε ο Θεός! Κατέβηκε από το ύψος του ουρανού για όλος μας. Ας δούμε πώς

παρουσιάζει ο Παύλος την άνοδο και την κάθοδο του Χριστού, που πραγματοποίησε για τη δική μας σωτηρία: **«αναβάς εις ύψος ηχμαλωτισεν αιχμαλωσίαν και έδωκε δόματα τοις ανθρώποις. Το δε ανέβη τι εστί, ει μη ότι και κατέβη πρώτον εις τα κατώτερα μέρη της γης; Ο καταβάς αυτός έστι και ο αναβάς υπεράνω πάντων των ουρανών, ίνα πληρώση τα πάντα»** (Εφεσ.4,8-10).

Το θρίαμβο του Ιησού τον ζούμε μέσα στην Εκκλησία. Η Εκκλησία είναι ο χώρος της δωρεάς του Χριστού. Είναι το πλήρωμα των χαρισμάτων. Ο Κύριος **« έδωκε δόματα τοις ανθρώποις»** (Εφεσ.4,8). Φανταζόμαστε ένα σχολικό κτίριο με πολλούς μαθητές, αλλά χωρίς δασκάλους; Η Εκκλησία έχει θαυμάσια κτίσματα. Περίλαμπρους ναούς. Η χριστιανική τέχνη παρουσιάζει αριστουργήματα. Πολλοί ισχυριζόμαστε ότι είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί και λέμε πως ανήκουμε στην Εκκλησία. Λείπει όμως το σπουδαιότερο από την Εκκλησία. Λείπει **ο καταρτισμός πιστών**. Με την πάροδο των αιώνων φτιάξαμε ιεραρχίες προσώπων, θεσμών και χαρισμάτων. Ίσως να λησμονήσαμε την ιεραρχία των διακονούντων στην Εκκλησία και την ιεράρχηση του έργου της Εκκλησίας. Αυτό μάς το θυμίζει έντονα σήμερα ο Παύλος: **« Ο Θεός έδωκε τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ευαγγελιστάς, τους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς καταρτισμόν των αγίων, εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού»** (Εφεσ. 4,11) ! Η Εκκλησία είναι για τον καταρτισμό μας. Μέχρι να πετύχουμε το ποθούμενο. Και το ποθούμενο είναι να μοιάσουμε τον Κύριο. Τα μοντέλα της γης αλλάζουν. Οι θεοί της γης πεθαίνουν. Τα είδωλα πέφτουν, τα ινδάλματα της επικαιρότητας εξαφανίζονται. Οι μεγάλοι του κόσμου αποδεικνύονται μικροί. Ένα μένει ο Χριστός. Αυτός είναι το μέτρο της ωριμότητας **« μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως, και της επιγνώσεως του υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού»** (Εφεσ.4,13).

Εδώ προκύπτει κι ένα άλλο σοβαρό θέμα για μάς τους χριστιανούς και την Εκκλησία. Ο λόγος για την ενότητα των χριστιανών αγγίζει τις λεπτότερες χορδές κάθε χριστιανικής καρδιάς, γιατί αναφέρεται στο κέντρο της ζωής της Εκκλησίας και της αποστολής της. Η μεγάλη εκείνη υποθήκη του Χριστού μας: **«ίνα πάντες εν ώσιν..»** (Ιωάν.17,21). Μιλάει καθαρά ο

Κύριος για την ενότητα της πίστεως και της χριστιανικής κοινότητας κατ' επέκταση, που γίνεται περισσότερο αισθητό από τη θέα του δράματος του διαιρεμένου χριστιανικού κόσμου. Αν μάλιστα φέρουμε στο νου μας και μερικές καταστάσεις, που έχουμε και μέσα στην Ορθοδοξία, τότε συνειδοποιούμε τη σημασία της ενότητας.

Η ενότητα της Εκκλησίας έχει κατ' αρχήν ορισμένες αναγκαίες προϋποθέσεις, τις οποίες εκθέτει ο Παύλος στους στίχους της σημερινής αποστολικής περικοπής. Η ενότητα της Εκκλησίας είναι ενότητα **εν Χριστώ**. «**ένας Κύριος, μία πίστις, εν βάπτισμα, εις Θεός και πατήρ όλων**» (Α΄ Κορ. 10,5-6) είναι απαραίτητες προϋποθέσεις και θεμέλια της ενότητας της Εκκλησίας. Αντίθετα όπου λείπουν αυτές οι προϋποθέσεις δεν μπορεί να υπάρξει ενότητα. Εκεί που εμφανίζεται η αίρεση, δηλαδή διαίρεση και σχίσμα δεν υπάρχει ενότητα. Η αίρεση είναι ανατροπή των θεμελίων της ενότητας, που εν Αγίω Πνεύματι καθορίζει ο Απόστολος Παύλος. Στη σημερινή περικοπή μιλάει ο Παύλος πρώτα για τα μέσα που έχει δώσει στην Εκκλησία, για τη συντήρηση της ενότητας και τη συνέχεια της λυτρωτικής αποστολής της στον κόσμο. Και πρώτα- πρώτα μάς χορηγεί την άκτιστη Χάρη Του, που μάς ζωοποιεί και μάς κρατάει ενωμένους μαζί Του. Η Χάρη του Χριστού παρέχεται σύμφωνα με το δίκαιο μέτρο του Χριστού. Γνήσια και σωστή ενότητα, που έχει διπλό χαρακτήρα είναι η ενότητας πίστεως και επιγνώσεως του Υιού του Θεού. Χωρίς τα δυο αυτά στοιχεία ενότητα χριστιανική δεν μπορεί να υπάρξει. Όταν λείπει η πίστη ή είναι λειψή, δηλαδή αιρετική, είναι αδύνατο να στεριώσει η ενότητα. Είναι εύκολο να αξιολογούμε τις διάφορες ενοποιητικές προσπάθειες της εποχής μας. Θα πρέπει να κρίνουμε ανάλογα με τις προϋποθέσεις και τις επιδιώξεις τους. Η ενότητα της Εκκλησίας δεν μπορεί να είναι άλλη από αυτή, που μάς περιγράφει σήμερα ο Παύλος. Έτσι τη δέχτηκαν και τη δέχονται όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, έτσι την κηρύττει η Ορθοδοξία των αγίων μας Πατέρων. Αν ζει, λοιπόν, μέσα μας το Άγιο Πνεύμα, αν δηλαδή από την κάθαρση έχουμε φτάσει στο φωτισμό, στην επίγνωση του Υιού του Θεού, τότε θα **καταντήσουμε**, θα καταλήξουμε και στη γνήσια και αληθινή ενότητα της Εκκλησίας. **ΑΜΗΝ**.